

Top door

HOOGT ski r het Ötztal

BEGIN APRIL, KLAAR VOOR EEN WEEK TOERSKIËN IN HET ÖTZTAL, GELEGEN TUSSEN OBERGURL EN VENT, HET PARADIJS VOOR WINTERSE HOOGGEBERGTE TOCHTEN. JE SKIET ER TUSSEN DE HOOGSTE TOPPEN VAN TIROL (ZOALS DE WILDSPITZE EN DE WEISSKUGEL), OVER GLETSJERS EN BOVEN DE 2500 METER DOOR SPECTACULAIRE LANDSCHAPPEN.

NA EEN HELE NACHT RIJDEN, NEMEN WE EEN STEVIG ONTBIJT IN EEN HOTEL IN SÖLDEN. WE HEBBEN EEN AFSpraak MET ONZE GIDS LORENZO IN VENT (1900M), HET LAATSTE DORPJE VAN HET ÖTZTAL, WAAR WE OOK DE ANDERE GROEPSLEDEN ONTMOETEN.

WANNEER WE VERTREKKEN NAAR DE MARTIN BUSCHHUT (2501 M) IS HET WEER MISTIG, MET LICHT SNEEUWVAL EN ER WAAIT EEN KOUDE WIND. AF EN TOE LAAT DE ZON ZICH VOELEN. DE WEG LOOPT LANGS DE STEILE FLANKEN VAN EEN SMALLE VALLEI. BENEDEN ROLT DE RIVIER.

ER LIGT VOLDOENDE SNEEUW ZODAT DE TRAVERSÉE ZONDER VEEL MOEILIKHEDEN VERLOOPT. IN DE HUT KRIJGEN WE VOOR ONS GROEPJE VAN 8 EEN LAGER TOEGEWEZEN VAN 14 PERSONEN, ZODAT WE COMFORTABEL KUNNEN GENIETEN VAN EEN VERDIENDE RUST.

Maandag, de eerste ochtend, vertrekken we pas om 8.45u. De volgende dagen zijn we echter al een ietsje meer geroutineerd, ontbijten we vroeger en beginnen sneller aan de tocht. Lawinegevaar is 2, en dat blijft ongeveer de rest van de week. Een dagelijks ritueel blijft het testen van de lawinebiëps bij het vertrek.

Er staat een koude west-zuidwestenwind en er is 10 à 15 cm verse sneeuw gevallen. Vandaag is het doel de Hauslaubkogel (3402 m). Een gemakkelijke aanloop richting Similaun-hut brengt ons tot de laatste vallei voor de Similaunpas. We slaan rechts af. De laatste 300 hoogtemeters wordt het terrein steiler en testen we of onze 'spitzenkehre' nog lukt.

Op de col is de wind toegenomen en stuifneeuw waait in het rond. We bergen de vellen in de rugzak. De top bereiken we door een tiental meter klauteren over besneeuwde rotsen. Het zicht is adembenemend maar de temperatuur laat niet toe lang te genieten.

FOERSKI

TEKST: LUS VANDENBOSSCHE
FOTOS: LORENZO IACHELINI

De afdaling gaat vlot, de sneeuw is van goede kwaliteit en we maken een mooi spoor. Blijkbaar is dit een ervaren groep want we vallen weinig. Lorenzo geeft aanwijzingen hoe we onze bochten perfect kunnen afmaken. Op het laatste stuk vals-plat zoef ik iedereen voorbij met mijn net geslepen en gewaxte skies. Om 14.00u zijn we terug aan de hut, en de weinige slaap, in combinatie met de hoogte, laten zich nog steeds voelen, zodat iedereen verkiest te rusten i.p.v. het maken van sneeuwprofielen en het volgen van lawinebeproevingen.

Dinsdag... blauwe hemel en zon, een aangename temperatuur om te stappen. De aanloop gaat in dezelfde richting als de Hauslaubkogel, maar we buigen linksaf, de Niederjoch ferner op, naar de Similaun (3607m). Het spoor ligt heel goed en is niet steil waardoor we minimaal spitzkehren moeten toepassen. We maken een skidepot 150 meter onder de top. Aangezien er een behoorlijk aantal groepen onderweg zijn, is het druk op de top. Een groep Fransen (met Italiaanse gids) is de hele tijd in onze buurt gebleven, en Lorenzo geeft ook hen de nodige instructies.

De laatste 150m lopen we over een besneeuwde rotsgraat. Sommige gespen de stijgieters aan, maar dat blijkt niet echt nodig, want het terrein is niet verijst. Lorenzo neemt ons, voor alle veiligheid, in touw. Het panorama op de top is geweldig: van de Brenta Dolomieten over Presanella, Ortler, Gran Zebbru tot het Bernina massief. We staan op de grens van Oostenrijk en Italië. Het skiën is plezierig en de sneeuw op de noordhelling is van een schitterende kwaliteit.

Woensdag waren we al vroeg wakker doordat drie gasten in ons lager vergeten waren hun wekker van de vorige nacht af te zetten. In tegenstelling tot de weersvoorspelling hebben we weer een staalblauwe hemel en gaan naar de Hintere Schwärze of Cima Nera, met zijn 3628 meter de derde hoogste van de Ötztaler Alpen. Deze is minder populair dan de Similaun.

Honderd meter voorbij de hut steken we de rivier over, traverseren we de flank aan de overkant van Martin Busch en komen zo in een smalle, wilde vallei. De morenewanden tonen duidelijke sporen van een verdwenen gletsjer. Op het einde van de vallei bereiken we de Marzellferner. Grote ijsblokken en ijswanden vormen hier nog een echte gletsjer.

Er ligt te weinig sneeuw om veilig over de gletsjer te stappen. Waar we spalten vermoeden lopen we gedurende enkele honderden hoogtemeters in touw. De topgraat naar de Hintere Schwärze ligt er niet geweldig bij en er komen wolken opzetten. We besluiten links uit te wijken en naar het joch te gaan op 3393 m, vanwaar we een zicht krijgen op de andere vallei met als markantste toppen de Röte en Karles Spitze. Er zitten twee cordées in de noordwand die bijna tot aan de top vergletsjerd is. Wanneer we op het joch staan, zit de top geheel in de wolken. Het aanhoudende slechte weer komt van het zuiden. Het laatste stuk is klauterwerk over losse stenen, en bij het dalen overwinnen we de rotspartij zonder problemen. We moeten kort achter elkaar in hetzelfde spoor skiën, maar onze snelste man blijft echter achterop. Slecht gewaxte ski's zorgen voor een hoop sneeuw en geen snelheid op het stuk 'vals-plat'. Lorenzo's snelle waxbeurt lost het euvel op en eens terug in de spaltenzone, skiën we in touw. We lachen meer dan skiën, want we lijken net een duizendpoot die over de gletsjer zwalpt. Stokken in de ene hand en touw in de andere. We mogen de concentratie niet verliezen

want geregeld blijft het touw ergens achter zitten. Daarna mogen we door uitstekende sneeuw onze eigen bochtjes maken. Op het einde van de vallei moeten we 150 meter stijgen met de vellen. Afstand bewaren is de boodschap want de zon doet de sneeuw op de flank smelten en er komen stenen los.

Aan de hut vertelt Lorenzo dat hij slecht nieuws heeft gekregen: maandag zijn in het Ortler gebied 15 mensen in een lawine terecht gekomen, waarbij 4 mensen de dood vonden, waaronder een vriend-collegagids. Aangezien Lorenzo graag op de begrafenis aanwezig wil zijn, probeert hij een afspraak te maken met een andere gids om ons verder te begeleiden.

Op donderdag voelt Lut zich niet zo goed en wil naar beneden. Door het warme weer is de vallei verijst en is er lawinegevaar. Alleen afdalen is niet veilig en dus brengt Lorenzo haar naar beneden. Mocht hij tijdig beneden zijn, dan gaat hij alsnog naar de begrafenis.

Wij mogen alleen op stap naar de volgende hut. De avond ervoor hebben we de kaart bestudeerd en 's morgens kregen we nog de nodige instructies. Luc heeft zijn ski's met vellen laten buiten staan waardoor de vellen verijst zijn en glijden, niet de beste omstandigheden voor spitzkehren! Weer een mooie dag vandaag, het gaat goed, te goed want we merken te laat dat we een vallei vroeger naar rechts hadden gemoeten.

Geen nood, we kunnen gemakkelijk doorsteken tot waar de helling steiler wordt en de rotsen door de sneeuw steken. Daar is het even zoeken om een goed spoor te maken langs de rotsen en niet op de lawine gevaarlijke helling. Mark kent perfect de omgeving, hij heeft hier 's zomers al vele huttochten begeleid. Vanop de graat zien we een skispoor dat van de Saykogel 3355m richting Martin Busch loopt. Langs links bereiken we makkelijk de graat die naar de insteig van de top loopt. De graat is breed genoeg maar evenwicht en concentratie komen hier van pas. We hebben de hele tijd een magnifiek zicht op de tochten van de voorgaande dagen, er is vandaag niemand op weg naar de Similaun, het spoor naar de Hintere Schwärze loopt duidelijk tussen de gletsjerbreuken. En we zien nu dat er een groep helemaal links loopt, het spoor is steiler en wellicht met minder spalten.

En weer hebben we een prachtige afdaling. We skiën op de Niederjochferner, niet te veel naar rechts want daar komen we in kartonsneeuw. We bereiken het Rofental en bij de tweede brug moeten de vellen terug aan. Eerst maakt Paul nog even een grote salto waarbij een van de skistokken het begeeft. Het is twee uur voor we het Hochjoch-Hospiz 2413m bereiken. We dachten verkeerdelijk via de zomerweg naar de Vernagthut te kunnen. De helling is echter te steil en lawinegevaarlijk. We moeten dus over de Gustarspitze 3128m, dat betekent nog 700 hoogtemeters. We vragen de huttenwirt of er nog plaats is. Vermits er enkele groepen afgezegden, kan het en besluiten we daar te overnachten. Een goed besluit, de gezelligste hut met het beste eten en de vriendelijkste wirt van de hele week. We ontmoeten er de twee KBF-leden die we begin van de week in de Martin Busch hut zagen en ook nog drie andere Vlaams-Brabantse KBF-leden. Ik stuur een sms naar Lorenzo omdat we in de buurt van de hutten nooit gsm-bereik hebben. Hij zal de Vernagthut afzeggen en ons morgenvroeg in Hochjoch-Hospiz komen ophalen.

Vrijdagochtend, het sneeuwt, de meeste groepen bergen hun topplannen op en gaan ofwel naar een andere hut of naar beneden. De huttenwirt vertelt dat Lorenzo op weg is van de Vernagthut, het lawinegevaar op de weg van Vent naar Hochjoch-Hospiz is te reëel, dus moet hij via de Vernagthut komen. We hebben tijd om te kaarten, te lezen of rond de hut onze skistijl te verbeteren. Het is middag wanneer we op pad gaan, het sneeuwt minder maar zicht is er nog steeds niet. We gaan niet via de Fluchtkogel 3497m naar de Vernagthut 2766m. We lopen op GPS en kijken uit voor sneeuwkuilen. We zijn blij dat we deze tocht gisteren in de late namiddag niet meer hebben ondernomen, het vraagt toch wat inspanning. Ondanks het beperkte zicht lukt het skiën aardig, net voor de hut is het weer even klauteren. De ontvangst is alles behalve vriendelijk, we krijgen het winterlager toegewezen. Veel ruimte, maar we gaan een heel koude nacht tegmoet. De tocht komt door alle ramen en deuren.

Zaterdag, onze laatste dag, terug een staalblauwe hemel en heel warm. Er rest ons niet genoeg tijd voor de Hochvernagtspitze 3535m, dat zal voor een volgende keer zijn. Om toch een blik te werpen op de vallei rond de Vernagthut gaan we naar het Gepatschjoch 3048m. We volgen de westelijke morenenrand achter de hut tot op de Vernagtferner. Enkele groepen zijn op weg richting Wildspitze. Waar zij rechts af buigen richting Brochkogeljoch gaan wij links en lopen in touw. Een paar meter onder het joch probeert Lorenzo een lawine uit te lokken, de sneeuw is redelijk compact en blijft liggen ondanks de belasting. Vanop het joch kijken we een laatste keer links naar de Weisseespitze en rechts naar de dominante Wildspitze. De sneeuw leent zich weer uitstekend om mooie bochtjes, naast

elkaar te maken, alleen moet ik regelmatig pauzeren, mijn quadriceps houdt het niet uit. Via de Vernagthut skiën we naar Vent, het eerste deel is zonder moeilijkheden. Maar waar de rivier dieper loopt, versmalt de vallei en wordt de helling steiler. Het pad is even een ski breed, concentratie is hier nodig. We kunnen skiën tot in Vent, de sneeuw is niet altijd van goede kwaliteit maar om twee uur staat iedereen aan de auto.

We sluiten deze prachtige week af op een zonnig terras in Vent, de ober spreekt er alle talen, zelfs 'Vlaams'.

PRAKTISCH

Vertrek en eindpunt: Vent – Ötztal + 900 km

De tochten maken deel uit van de Ötztaler Skirunde, het voordeel om vanuit een paar hutten tochten te maken is dat je niet de hele week met een zware rugzak moet skiën.

1. Vent 1900m – Martin Busch hut 2501m
2. Martin Busch hut 2501m – Hauslaubkogel 3402m
3. Martin Busch hut 2501m – Similaun 3607m
4. Martin Busch hut 2501m – Hintere Schwarze 3628m
5. Martin Busch hut 2501m – Hochjoch-Hospiz 2413m via Saykogel 3355m
6. Hochjoch-Hospiz 2413m – Vernagthut 2755m via Mittlere Guslarspitze 3128m
7. Vernagthut 2755m – Gepatschjoch 3038m - Vent 1900m

Kaarten: Alpenvereinskarte blad 30/2 en 30/6